

fus, vt eliceretur, huic decocto adderem zuccarum candi rosatum, quod quia abstergit sine omni erosione, etiam oculorum collyrijs vtilis est, & hoc decoctum iniicerem in locum vulneratum. Nunc de altero, videlicet de principio vulneris, & an videatur dilatandum esse, vt vterque Chirurgus arbitratur, & quidem primus ratione ipsius vulneris, non rectè procedentis ad cauitatem pectoris, sed per sinum seu angulum quendam id faciendum existimat. Alter verò, qui secundo loco dixit, eum sinum non esse ex natura vulneris, sed putat penetrationem factam inter musculum & musculum, vel ex putredine media, quæ ad ea loca fluxerit, vel etiam ob magnum eum & violentum motum tussis: quod valde fit verisimile, eò maximè, quòd primò rectitudinem percepit cum stilo, nunc verò non, sed quicquid sit ea cauitas, in profundo est sub musculo, quæritur an sit incidendum orificium? ego credo quòd non. Primò, quia si fiet apertio vulneris, erit magnum periculum cum pauca vtilitate, quia vtilitas tantum ea est, vt natura habeat comodiorem exitum, habetis orificium satis amplum, pro tentis imponendis, & exitum sanguinis etiam satis pro re & opportunitate copiosum: & materia, si quæ inter musculos defluxit, medicamentis concoqui & educi potest, & si fieri incisio debet, erit ea aut superficialis, & in cute tantum, quæ nihil proderit, quia angulus ille in profundo est: aut profunda erit incisio, hæc non erit sine periculo, & abscondetis musculos, quod absque dubio motui nocebit. Deinde sum cum excellentissimo Doctore, qui dixit rem fieri non posse sine grauissimo dolore, quia membra sunt valde sensibilia. Dolor vocabit materiam ex corpore abundante humoribus ad partem affectam, sequetur inflammatio, tussis, ac tandem putredo etiam ex sanguine illo retento & incrassato. Tertiò, in quarta die, quæ est indicatrix septimæ, peius habuit: orta tussis, & effluxit sanguis, ideo dimitterem eum vsq; ad septimam, & non potest etiam fieri ante septimam, ideo donec ea transiret, starem interim in istis. Curatus est sine vltiori incisione, & quidem integrè.

CONSILIUM CCCLXXXII.

De brachio vulnerato, & sensu, motu, atque nutritione pro Brixienfi Præposito. Casum recitante Bellocato, dicta in colloq. 15. Iunij.

HISTORIA clara est, & satis constat quòd multiplex sit læsio in illo brachio, & quidem tot modis quot sunt principia. Primò est principium sensus & motus. Secundò, principium virtutis vitalis. Tertiò, principium virtutis nutritiæ. Et quod libet horum principiorum habet suos riuulos: Primo sunt nerui, per quos deriuatur virtus sensitua & motiua: per arterias defertur calor & spiritus: per venas vis nutritiua ab hepate. Hi tres riuuli sunt aliqua ex parte læsi, & secundum huius læsionis proportionem est affectus. Arteria fuit incisa & neruus. Et nos ex quadam necessitate consequentiæ concludimus, licet medici id

A nobis non indicent, quòd etiam venæ sint læsæ. Hinc sequitur, quòd non nutritur, quia venæ non deferunt sanguinem, & percepit etiã perpetuam frigiditatem in isto brachio. Motus læditur propter neruos: sensus etiam. Hæc est res quæ sensui patet. Sed illud est dubium, vtrum hi riuuli, scilicet nerui, arteriæ & venæ, ita sint incisi, vt nullam planè sit continuitas: an sint ex parte incisi illi riuuli, an planè non sint incisi, sed potius propter materiam influxam sint obturati? Ego incipiam ab arteria & vena. Oportet credere historiæ. Ommitto puncturam illam factam ex vulnere: sed quia fecerunt incisionem magnam, & cauterium etiam adhibuerunt Medici illi pro sanguine sistendo, quòd cauterium adurit venam & od ducit calidum, & sic constringitur: ergo probabile valde, quòd illa vena separata sit in totum: & quia ignis exiccat, & hinc vena facta breuior, & sic non potest bene continuari, quia ad hoc vt continuentur, requiruntur duo, vt sint molles, & vt se inuicem contingant. Sed hic sunt duo. Primò, ignis qui adussit, & fecit partem duriorum. Et secundo etiam breuiorem: & sic propter breuitatem non poterunt hæc continuari, ac propterea non est liber transitus sanguinis & spiritus ad partes inferiores. Et ita credo, quòd illæ venæ habeant cicatricem nõ facile consolidabilem. Vtrum sint omnino interceptæ & separatæ secundum totum, & quòd partes planè distent, & factus sit callus tam in parte superiori quàm inferiori? Ego non possum certò dicere. Quo ad neruos est facta læsio. Motus reuolutionis in manu & erectionis est impeditus, & nonnullorum digitorum: & credo, quòd omnes illæ læsiones non sint æquales, & non omnes ex vulnere. Nam illi nerui qui sunt incisi ex vulnere, non recipiunt curationem, & non possunt consolidari: & cum sit vulnus in vna parte, non credo quòd omnes nerui sint æqualiter læsi, sed factò vulnere, debilitatur locus & affluit materia, & recipitur etiã vicinis neruis, & propter frigiditatem & crassitudinẽ illa materia non facile resoluitur, & sic facta est obstructio, atque ita non solùm hæc læsio est ex vulnere. est etiam læsio tam in sensituiis neruis, quàm motuiis, & sic credo illam læsionem neruorum esse valde diuersam, & non solùm ex vulnere. In superiori parte non habuit motum, nunc autem incipit mouere humerum, cum antea non potuerit, quia materia affluxit ad illam partem. Vnde sæpe evenit, quòd vulnerato pede fit bubo, propter interceptionem materiæ. Sic & hic mouet humerum, propter medicamenta quæ adhibita sunt, & materiam quæ affluerat, resoluunt. Ergo quicquid est incisum, est incurabile, & quo ad neruos, & quo ad venas & arterias. Qui verò sunt obstructi & refrigerati propter affluxum materiæ, hi poterunt curari, & maximè cum antea fuerit affluxus, propter quem nõ potuit mouere humerum, quem iam mouet. Quantum ad torturam oris, sum anceps, an aliquid sit incisum: audio tamen quòd continuè melius habuit, & sic credo quòd etiam materia defluxit ad illum locum. Sed quòd est incisum nõ curatur, quòd tamẽ certò nõ scio.

De cura. Omnino tenet resolutionem, & non potest